

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การจ่ายเงินสนับสนุนจากกองทุนเพิ่มขีดความสามารถ
ในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๓๐๑.๐๕/๑๑๒๐ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า

๑. พระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การให้การส่งเสริมแก่นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย โดยวิธีการได้รับการส่งเสริมต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนการได้สิทธิรับเงินสนับสนุนจากกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย สำหรับค่าใช้จ่ายในการลงทุน การวิจัยและพัฒนา การส่งเสริมนวัตกรรม หรือการพัฒนาบุคลากรเฉพาะด้านของกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมาย และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของกองทุนตามที่คณะกรรมการนโยบายเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย (คณะกรรมการนโยบาย) กำหนด และในการจ่ายเงินจากกองทุนเพื่อเป็นเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการดำเนินการดังกล่าว นั้น จะต้องปรากฏว่าผู้ได้รับการส่งเสริมได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดไว้แล้ว

๒. โดยที่จะมีการเสนอมาตรการสนับสนุนอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าแบบแบตเตอรี่ (BEV) ต่อคณะกรรมการนโยบายเพื่อพิจารณา ซึ่งจะมีการให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการสำหรับการจำหน่ายรถยนต์นั่งและรถจักรยานยนต์ BEV ในระยะ ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๕ - ๒๕๖๘) แบ่งเป็น ๒ มาตรการย่อย ดังนี้

(๑) การอุดหนุนรถยนต์นั่ง BEV ที่มีราคาไม่เกิน ๒ ล้านบาท จะให้เงินอุดหนุนตามขนาดของแบตเตอรี่ ดังนี้

(๑.๑) ขนาดน้อยกว่า ๓๐ kwh จะให้เงินอุดหนุน คันละ ๗๐,๐๐๐ บาท

(๑.๒) ขนาดตั้งแต่ ๓๐ kwh ขึ้นไป จะให้เงินอุดหนุน คันละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท

(๒) การอุดหนุนรถจักรยานยนต์ BEV ที่มีราคาไม่เกิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท จะให้เงินอุดหนุน คันละ ๑๘,๐๐๐ บาท

มาตรการย่อยทั้งสองมาตรการดังกล่าวจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ประกอบการที่ได้รับเงินอุดหนุนต้องลงทุนผลิต หรือว่าจ้างผลิต BEV ในประเทศ (CKD) เพื่อชดเชยรถนำเข้า (CBU) ที่ได้รับเงินอุดหนุน ในสัดส่วน ๑ CKD ต่อ ๑ CBU ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๗ หรือ ๑.๕ CKD ต่อ ๑ CBU หากขยายเวลาไปถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๘ และหากผู้ประกอบการไม่สามารถทำตามเงื่อนไขดังกล่าวได้ จะต้องชำระเงินที่ได้รับคืนพร้อมเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี โดยการให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการสำหรับการจำหน่ายรถยนต์นั่งและรถจักรยานยนต์ BEV ในระยะ ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๕ - ๒๕๖๘) จะใช้เงินประมาณ ๓,๐๐๐ ล้านบาท ในปี ๑ และ ๓๕,๐๐๐ ล้านบาท ในปี ๒ ถึงปี ๔ โดยในการประชุมกับนายกรัฐมนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๕/๒๑๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

และสังคมแห่งชาติได้เสนอให้กรมสรรพสามิตดำเนินการขออนุมัติงบกลางจากคณะรัฐมนตรีเพื่อเป็นเงินสนับสนุนในปีที่ ๑ หลังจากนั้นในปีที่ ๒ ถึงปีที่ ๔ ให้ใช้เงินจากกองทุนเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานหรือกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย

๓. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในฐานะผู้รับผิดชอบพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงขอหารือในประเด็นข้อกฎหมายสำหรับการใช้เงินจากกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อเป็นเงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการสำหรับการจำหน่ายรถยนต์นั่งและรถจักรยานยนต์ BEV ดังนี้

(๑) คณะกรรมการนโยบายจะสามารถนำเงินกองทุนมาเป็นเงินอุดหนุนการจำหน่ายรถ BEV แก่ผู้ประกอบการตามจำนวนเงินที่กำหนดต่อการจำหน่ายรถ BEV ๑ คัน ได้หรือไม่ เนื่องจากไม่ได้เป็นการสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่ระบุไว้ในมาตรา ๓๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐

(๒) เนื่องจากการให้เงินอุดหนุนมีเงื่อนไขให้ผู้รับเงินอุดหนุนต้องผลิตรถ BEV ตามเกณฑ์ที่กำหนด การจ่ายเงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการที่จำหน่ายรถ BEV ก่อนการปฏิบัติตามเงื่อนไขการลงทุนและการผลิตรถ BEV ในประเทศจะขัดต่อมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

(๓) พระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ มีได้มีบทบัญญัติที่ให้อำนาจในการเรียกเงินสนับสนุนคืนเนื่องจากผู้ได้รับการส่งเสริมต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขแล้วจึงจะได้รับเงินสนับสนุน ดังนั้น หากในที่สุดผู้ประกอบการไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้ คณะกรรมการนโยบายมีอำนาจเรียกเงินคืนได้หรือไม่ รวมทั้งอำนาจในการกำหนดให้ชำระเงินเพิ่ม

(๔) การให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการที่ไม่ได้เป็นผู้ลงทุน (ไม่มีโครงการลงทุน) แต่มีสถานะเป็นผู้นำเข้ารถ BEV มาเพื่อจำหน่าย และจะว่าจ้างผู้ประกอบการรายอื่นผลิตรถ BEV ขดเขยตามเงื่อนไข จะถือว่าขัดกับมาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๗ และมาตรา ๑๗ ถึงมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ เนื่องจากผู้ได้รับการส่งเสริมต้องมีการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

(๕) เนื่องจากกรมสรรพสามิตจะเป็นผู้ดำเนินการขออนุมัติงบกลางเพื่อเป็นเงินอุดหนุนในปีที่ ๑ การใช้เงินกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมายมาอุดหนุนต่อเนื่องในปีที่ ๒ ถึงปีที่ ๔ โดยที่ผู้ประกอบการไม่ได้เข้าสู่กระบวนการสรรหาและเจรจาตั้งแต่ต้น จะขัดกับมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมสรรพสามิต) และผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (สำนักงานปลัดกระทรวง) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นควรกำหนดประเด็นพิจารณาให้ชัดเจนขึ้น และมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คณะกรรมการนโยบายจะสามารถอนุมัติการจ่ายเงินจากกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อเป็นเงินอุดหนุนให้แก่ผู้ประกอบการที่จำหน่ายรถ BEV ตามข้อเสนอมาตรการสนับสนุนอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าแบบแบตเตอรี่ ตามมาตรา ๓๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๒๘^๖ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ กำหนดให้จัดตั้งกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมายขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมาย อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และมาตรา ๓๐ (๑)^๗ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดให้การใช้จ่ายเงินกองทุนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุน คือเป็นเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการลงทุน การวิจัยและพัฒนา การส่งเสริมนวัตกรรม หรือการพัฒนาบุคลากรเฉพาะด้านของกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ในประเด็นนี้ มีข้อพิจารณาว่าการจะนำเงินจากกองทุนไปใช้จ่ายโดยให้เป็นเงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการสำหรับการจำหน่ายรถยนต์นั่งและรถจักรยานยนต์ BEV ถือเป็นการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการลงทุนหรือไม่ เห็นว่า การใช้จ่ายเงินจากกองทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อให้เกิดการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน แต่การให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการในการจำหน่ายรถ BEV เป็นรายคัน มีลักษณะเป็นการส่งเสริมการขายเพื่อสร้างอุปสงค์ให้มีผู้ซื้อและใช้รถ BEV ในประเทศเพิ่มขึ้น มิใช่การสนับสนุนด้านการลงทุนตามนัยมาตรา ๓๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากรถ BEV ที่นำมาจำหน่ายนั้นเป็นการนำเข้ารถที่ผลิตจากต่างประเทศ เพราะมิได้มีการผลิตอันนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ดังนั้น คณะกรรมการนโยบายจึงไม่สามารถอนุมัติการจ่ายเงินจากกองทุนเพื่อเป็นเงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการที่นำเข้ารถ BEV มาเพื่อจำหน่ายในประเทศได้

ประเด็นที่สอง การให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ประกอบการที่จำหน่ายรถ BEV ก่อนที่จะผลิตรถ BEV ตามเงื่อนไขการลงทุนและการผลิตรถ BEV ในประเทศ จะขัดต่อมาตรา ๓๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๓๐ วรรคสอง^๘ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถ

^๖มาตรา ๒๘ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในสำนักงานเรียกว่า “กองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมาย อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

^๗มาตรา ๓๐ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุน ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการลงทุน การวิจัยและพัฒนา การส่งเสริมนวัตกรรม หรือการพัฒนาบุคลากรเฉพาะด้านของกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

^๘มาตรา ๓๐ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุน ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

การจ่ายเงินสนับสนุนตาม (๑) ได้ต้องปรากฏว่าผู้ได้รับการส่งเสริมได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดไว้แล้ว

ในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ กำหนดให้การจ่ายเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการลงทุน การวิจัยและพัฒนา การส่งเสริมนวัตกรรม หรือการพัฒนาบุคลากรเฉพาะด้านของกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมายได้ จะต้องปรากฏว่าผู้ได้รับการส่งเสริมได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดไว้แล้ว แต่เมื่อมาตรการตามข้อหาหรือนี้กำหนดให้มีการจ่ายเงินสนับสนุนจากกองทุนแก่ผู้ประกอบการที่จำหน่ายรถ BEV ที่นำเข้ามา โดยที่ยังไม่ได้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดให้ต้องลงทุนผลิตรถ BEV เพื่อชดเชยรถนำเข้าในสัดส่วนที่กำหนดได้ มาตรการดังกล่าวจึงเป็นการกำหนดให้จ่ายเงินสนับสนุนไปก่อนที่จะมีการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด จึงไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง^๔ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันฯ

ประเด็นที่สาม ในกรณีที่ผู้ประกอบการไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดได้ คณะกรรมการนโยบายจะมีอำนาจเรียกเงินสนับสนุนที่ให้ไปแล้วคืนหรือให้ชำระเงินเพิ่มได้หรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่สองแล้วว่า การจ่ายเงินสนับสนุนจากกองทุนจะต้องปรากฏว่าผู้ได้รับการส่งเสริมได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดไว้แล้ว ดังนั้น จึงจะไม่มีกรณีที่คณะกรรมการนโยบายได้อนุมัติให้จ่ายเงินสนับสนุนแก่ผู้ได้รับการส่งเสริมที่ยังมิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดได้ เนื่องจากไม่เป็นไปตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันฯ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้

ประเด็นที่สี่ การให้เงินสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการที่ไม่ได้เป็นผู้ลงทุน (ไม่มีโครงการลงทุน) แต่มีสถานะเป็นผู้นำเข้ารถ BEV มาเพื่อจำหน่าย และว่าจ้างผู้ประกอบการรายอื่นผลิตรถ BEV ชดเชยตามเงื่อนไข จะขัดต่อพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๑๙^๕ แห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ กำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย และมาตรา ๓๖^๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กำหนดว่า “ผู้ได้รับการส่งเสริม” หมายถึง ผู้ประกอบกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ได้รับบัตรส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ บทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น กำหนดคุณสมบัติการเป็นนิติบุคคลของผู้ที่ได้รับการส่งเสริมซึ่งต้องเป็นผู้ประกอบกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ได้รับบัตรส่งเสริม แต่ไม่ได้กำหนดความหมายของผู้ประกอบกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมายไว้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามเมื่อได้พิจารณาวัตถุประสงค์ในการตราพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันฯ แล้ว”

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๕มาตรา ๑๙ ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย

การขอรับการส่งเสริมตามมาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และแบบที่เลขาธิการกำหนด

^๖มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“ผู้ได้รับการส่งเสริม” หมายความว่า ผู้ประกอบกิจการในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ได้รับบัตรส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

^๗เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาหลายประเทศในภูมิภาคมีการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องปรับปรุง (มีต่อหน้าถัดไป)

จะเห็นได้ว่า การให้การส่งเสริมแก่ผู้ประกอบการตามพระราชบัญญัตินี้ จะต้องเป็นการส่งเสริมเพื่อให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อเป็นการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ แต่กรณีตามข้อเท็จจริงที่ได้หาคือมานี้ ผู้ประกอบการที่จะได้รับการสนับสนุนเป็นเพียงผู้นำเข้ารถ BEV มาเพื่อจำหน่ายในประเทศ โดยมีได้มีการลงทุนผลิตรถ BEV เอง แต่ว่าจ้างผู้อื่นผลิตแทน ผู้ประกอบการดังกล่าวจึงมิใช่ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่จะสามารถได้รับการส่งเสริมตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ได้ เนื่องจากไม่มีการลงทุนเพื่อการผลิตอันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ประเด็นที่ห้า การดำเนินมาตรการสนับสนุนอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าแบบแบตเตอรี่ (BEV) โดยใช้เงินอุดหนุนจากงบกลางในปีที่ ๑ และมาใช้เงินอุดหนุนต่อเนื่องจากกองทุนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมายในปีที่ ๒ ถึงปีที่ ๔ โดยที่ผู้ประกอบการไม่ได้เข้าสู่กระบวนการสรรหาและเจรจาตั้งแต่ต้นจะขัดต่อพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ เห็นว่า ในกรณีของการดำเนินการในปีที่ ๑ ที่ใช้งบกลางซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายเงินกองทุน ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่เมื่อผู้ประกอบการประสงค์จะขอรับเงินสนับสนุนจากกองทุน ก็ต้องเข้าสู่กระบวนการขอรับการส่งเสริมตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ข้อตกลงและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดในขั้นตอนการดำเนินการที่ใช้งบกลางจึงไม่ผูกพันกับการดำเนินการเพื่อขอรับเงินสนับสนุนจากกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๖๔

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๗)

มาตรการและเครื่องมือส่งเสริมการลงทุนให้มีความหลากหลายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อที่จะสามารถดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศให้สูงขึ้นซึ่งจะผลักดันให้ประเทศไทยสามารถก้าวพ้นจากประเทศที่มีรายได้ระดับปานกลางได้